

ORTHOMOLEKYLÆR MEDICIN

Biokemi på celleniveau

Hvad er Orthomolekylær medicin ?

Udtrykket "orthomolekylær behandling" blev introduceret af den dobbelte nobelpristager Linus Pauling d.19.april 1968 i en videnskabelig artikel i Science, hvor han skriver:

"I have reached the conclusion, that another general method of treatment, which may be called orthomolecular therapy, may be found to be of great value, and may turn out to be the best method of treatment for many patients."

Pauling brugte udtrykket om anvendelsen af kropskendte eller naturligt forekommende stoffer til behandling og forebyggelse af sygdom. Det kan være en tilførsel af gavnlige stoffer som vitaminer, mineraler, aminosyrer, enzymer, essentielle fedtsyrer og hormoner, eller det kan være en fjernelse af skadelige stoffer, som man gør ved hjælp af f.eks. EDTA-chelations-behandling, som Pauling var meget begejstret for.

Man tilstræber således på celleniveau at genskabe et miljø, der giver optimale betingelser for cellens funktion.

Det er karakteristisk for det orthomolekylære behandlingsprincip, at det strengt overholder det første bud i den Hippokratiske ed: "Primum non nocere." (Først og fremmest: Gør ikke skade.)

Behandlingsrisiko er altid væsentligt lavere end risikoen ved den traditionelle behandling af samme sygdom, og de orthomolekylære behandlinger er ofte langt mere effektive på længere sigt, idet de sigter mod at fjerne selve årsagen til sygdommen i modsætning til de fleste traditionelle behandlinger, som udelukkende fjerner sygdommens symptom.

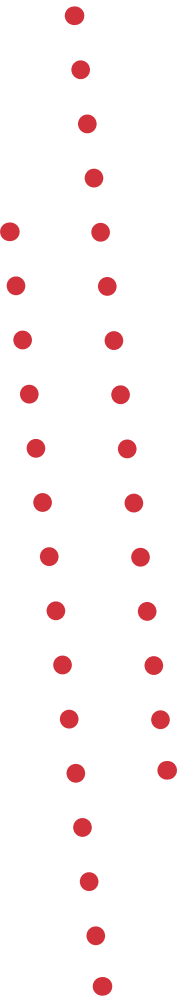
Derfor er det orthomolekylære behandlingsprincip også særdeles velegnet til forebyggelse af sygdom.

Hvordan vil fremtidens behandlinger være?

I de kommende årtier vil kirurgisk behandling af livsstilssygdomme som f.eks. cancer og åreforkalkning være forældet og afløst af biologiske, orthomolekylære metoder, som kan genskabe et hensigtsmæssigt cellemiljø i vore organer.

Vi vil i fremtiden ikke opfatte arterier som vandrør, man bare kan skrabe forkalkningen ud af eller sætte en stent ind i for at holde lumen åben. Vi vil forstå, at en arterie – ligesom resten af kroppen – består af levende celler, der kommunikerer, og som vil reagere på ethvert fremmed indgreb eller noxe.

Det menneskelige legeme er i stor udstrækning en selv-reparerende organisme, så kunsten er at spille efter de samme regler, som cellerne spiller efter. Derfor vil de mange farmaceutiske produkter, som blokerer en eller anden funktion også blive erstattet af medicin, som katalyserer cellernes egne funktioner. Herved

minimeres bivirkningerne, og man får en mere nænsom og langtidsholdbar effekt, som ikke nødvendiggør livslang behandling. Dette er naturligvis ikke interessant for den farmaceutiske industri, men der er ingen tvivl om, at det er præcis det, som befolkningen gerne vil have.

Den orthomolekylære medicin skal udvikles, så vi efterhånden lærer at trykke på de rigtige knapper. Lærer at give præcis de kropskendte stoffer, som gør cellerne i stand til selv at identificere og bekæmpe en sygdom.

Fremtidens krav til sygdomsbehandling vil blive:

Ufarlig behandling, høj sikkerhed, få bivirkninger, høj effektivitet, lave omkostninger, let tilgængelighed og dermed hver mands eje.

Hvorfor er orthomolekylær medicin ikke mere kendt?

På Odense Universitetssygehus offentliggjorde man i 1995 en statistik, hvoraf det fremgik, at kemoterapi kun hjalp forsvindende få, og at mange af de cancerpatienter, der bliver opereret for deres cancer, lever halvt så længe som de, der ikke bliver opereret, regnet fra den dag, der vælges/fravælges operation.

Enhver terapeut, der arbejder orthomolekylært, vil sige: "Ja. Det har vi hele tiden haft på fornemmelsen."

Men dengang satte Odense Universitet altså tal på. Og det må man påskønne, for det var modigt gjort.

Uden den store revolution, kunne vi med erkendelsen og offentliggørelsen af disse tal tage et tigerspring fremad i behandlingen af cancer. For uden erkendelse af de hidtidige metoders fallit, vil det være umuligt at indføre, eller blot indlede, forsøg med orthomolekylære metoder.

Men opgørelsen fra Odense blev hurtigt gemt og glemt, så det ortodokse sundhedsvæsen kunne fortsætte "business as usual".

Og ikke nok med det, men det ortodokse sundhedsvæsen og diverse såkaldte patientforeninger (Hjerte-foreningen, Kræftens Bekæmpelse og lignende lægestyrede foreninger) har gjort alt hvad de kunne for at spænde ben for de orthomolekylære metoder. Dels ved almindelig bagvaskelse og dels ved bevidst fejlbehæftet forskning, hvis resultater velvilligt er blevet optaget som "videnskabelige" artikler i de lige så ortodokse tidsskrifter.

Autoritetstro journalister har herefter viderebragt denne politiserende forskningsresultater til befolkningen, som derved bliver holdt i uvidenhed om de fremskridt og videnskabelige resultater, som støtter den orthomolekylære medicin. Lige så autoritetstro embedsmænd i diverse styrelser har så fulgt trop med diverse forbud og reguleringer, som gør det vanskeligt at tage de forskellige kosttilskud, eller ligefrem umuligt at få fat på dem. -Ikke fordi disse tilskud er farlige, men tværtimod fordi de er gavnlige!

Hvorfor kan vi ikke købe de præparater, man kan få i udlandet?

Når kosttilskud bliver forbudt som tilskud, så er det fordi de kræves registreret som medicin.

Det kan man bare ikke. For ingen producent vil ofre millioner på at registrere et produkt, han ikke har patent på. Resultatet bliver, at nogle produkter, som kunne gavne

befolkningens sundhed, forsvinder fra det danske marked, så befolkningen må købe varerne i andre EU-lande, hvor der er frihed til at fremme egen sundhed.

Men ikke blot det. Styrelserne har direkte forhindret befolkningen i at søge information om disse produkter. Det er nemlig gjort forbudt for producenter og forhandlere at sige noget, der kunne antyde, at orthomolekylære kosttilskud kan forebygge eller have en helbredende effekt på sygdom. –Også selv om dette måtte være videnskabeligt dokumenteret.

Det er ikke en gang tilladt for en producent eller forhandler at have en hjemmeside, hvor befolkningen selv kan gå ind og finde denne videnskab.

I et informationssamfund af 2019 er dette ganske enkelt et uacceptabelt formynderi over for befolkningen. På dette felt er Danmark ikke et hak bedre end Nordkorea. Så det er lidt op ad bakke, når man gerne vil fremme befolkningens viden om orthomolekylær medicin.

Patienten bør have ret til et reelt informeret samtykke

Befolkningen bør naturligvis have fri og uhindret adgang til al den information, som den selv ønsker og selv opsøger. Alt andet er uværdigt formynderi. Til gengæld kunne man så slå hårdt ned på misinformation.

Herved har man tilladt patienten at få et informeret grundlag at træffe sine beslutninger ud fra.

Dette vil give patienten et reelt valg.

Et valg mellem potent medicin med risiko for varige bivirkninger samt voldsomme, invasive operationer, hvor vi (ret beset) ikke aner, hvad der sker med cellerne i den krop, der opereres, eller i stedet en målrettet orthomolekylær behandling med det langvarige sigte, at gøre kroppen i stand til at helbrede sig selv.

Patientens valg er let.

Desværre er der et udbredt ønske i sundhedsvæsenet om at søge de mest højteknologiske løsninger på ethvert problem. Men det er ikke patienterne, der er vilde efter disse behandlinger.

Det orthomolekylære behandlingsprincip er godt nok biokemisk kompliceret, men teknologisk er det enkelt og tilmed så billigt, at det må være en drøm for enhver sundhedspolitiker.

I fremtiden vil det være lægestandens fornemste opgave at sørge for, at formidle den ny viden til befolkningen på en sådan måde, at flest muligt undgår nogen sinde at blive patienter.

Dette mål kan nås ved generel accept og udbredt brug af orthomolekylær forebyggelse og behandling.

Claus Hancke

